

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-157/2001
Бања Лука, 14.12.2001. године**

У И М Е Н А Р О Д А

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Бајагић Здравка, као предсједника вијећа, Лукић Драгослава, Бајић Петра, Нинић Јанка и Мрша Смиљане, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Ј. Љ., Т., кога заступа пуномоћник М. М., адвокат, Т., против туженог Државног предузећа за инжењеринг Г. Т., кога заступа пуномоћник И. Б., адвокат, Д., ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Д. број Гж-43/01 од 6.2.2001. године, на сједници одржаној 14.12.2001. године, донио је

П Р Е С У Д У

Ревизија се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Т. број Рс-24/2000 од 24.11.2000. године поништене су одлуке дисциплинске комисије туженог Државног предузећа за инжењеринг Г. Т. број 703-ОС/97 од 24.10.1997. године и управног одбора туженог број 754-ОС/97 од 27.11.1997. године, па је туженом наложено да тужиоца Ј. Љ. врати на посао и распореди на радно мјесто у складу са његовом стручном спремом, све у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Д. број Гж-43/01 од 6.2.2001. године жалба туженог је одбијена и потврђена првостепена пресуда.

Тужени је изјавио ревизију против другостепене пресуде због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права.

Предложио је да се побијана пресуда преиначи у том смислу што би тужбени захтјев био одбијен, или укине и предмет врати на поновно суђење.

Тужилац је у одговору на ревизију предложио да се ревизија туженог одбије.

Републички јавни тужилац се није изјаснио о ревизији у смислу члана 390. став 3. Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ" број: 4/77 до 35/91 и "Службени гласник Републике Српске" број 17/93 до 32/94, у даљем тексту: ЗПП).

Ревизија није основана.

Предмет спора је тужбени захтјев тужиоца да се поништи одлука дисциплинске комисије туженог, ближе означена у изреци првостепене пресуде којом му је због тежих повреда радних обавеза изречена дисциплинска казна престанка радног односа, као и другостепена одлука управног одбора туженог о одбијању његовог приговора против првостепене одлуке, те да се тужени обавезе да га врати на посао и распореди на радно мјесто у складу са његовом стручном спремом.

Током поступка пред првостепеним судом није било спорно: да је против тужиоца, запосленог код туженог, поведен дисциплински поступак због тежих повреда радних обавеза; да је првостепеним рјешењем дисциплинске комисије туженог због тих повреда тужиоцу изречена дисциплинска казна престанка радног односа; да је управни одбор туженог одбио као неоснован тужиочев приговор против одлуке дисциплинске комисије.

Пошто је утврдио да су почињене бројне повреде правила дисциплинског поступка вођеног против тужиоца, на које је указао у својој пресуди, првостепени суд је закључио да су оспорена рјешења незаконита, па је усвојио тужбени захтјев.

Другостепени суд је нашао да је наступила застарјелост вођења дисциплинског поступка, да дисциплинска комисија пред којом је вођен првостепени поступак није била прописно састављена, као и да првостепена одлука о изрицању дисциплинске казне не садржи податке о начину, мјесту и времену извршења радњи којима су почињене повреде радних обавеза, нити се указује на кривицу тужиоца, дакле да нема основних елемената без којих таква одлука не може опстати. Из тих разлога другостепеном пресудом жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужени је поред осталог у ревизији навео да првостепена одлука дисциплинске комисије садржи све што је прописано законом и његовим општим актом, да се из ње “види начин, види мјесто и вријеме и кривица”, те да “чин одбијања распореда на послове одговарајуће стручној спреми не захтијева образлагање кривице јер је транспарентан сам по себи”.

Чланом 44. Закона о радним односима који је био на снази у вријеме доношења оспорених рјешења (“Службени гласник Републике Српске” број 25/93, 14/94, 15/96, 21/96 и 3/97, исправка број 4/94, у даљем тексту: ЗРО) прописано је: да о одговорности радника и изреченој казни дисциплински орган доноси рјешење (став 1.); да се рјешење из става 1. тог члана са образложењем и упутом о праву на приговор, доставља раднику и синдикату (став 2.); да против рјешења о одговорности и изреченој казни радник има право да у року од 15 дана од достављања рјешења уложи приговор управном одбору предузећа или њему по функцији другом одговарајућем органу одређеном колективним уговором (став 3.).

Из ових одредаба произилази да изрека рјешења (овдје: одлуке) о изрицању дисциплинске казне мора да садржи: опис повреде радних дужности коју је запослени починио уз навођење прописа којима је радња извршења повреде санкционисана, податке о мјесту, времену и начину извршења повреде, изрицање кривице за почињену повреду и дисциплинске казне. Суштина одлуке је у њеној изреци. Међутим, да би одлука као таква могла опстати, њено образложење мора да садржи: одбрану запосленог, оцјену доказа (које чињенице се узимају као доказане и из којих разлога, односно које чињенице нису доказане), оцјену одбране, разлоге о томе да ли повреда постоји или не, одговорност запосленог, околности које су узете у обзир приликом изрицања дисциплинске казне и разлоге рјешавања појединих правних питања.

У изреци обје оспорене одлуке није међутим наведен чињенични опис повреда радних дужности које су тужиоцу стављене на терет, нити је он оглашен кривим за те повреде. Исказ о кривици и дисциплинској санкцији је важан због тога што суд може у одређеној ситуацији поништити одлуку о казни, а не и о кривици (на примјер кад нађе да је запосленом изречена погрешна дисциплинска санкција).

Директор туженог је 2.5.1997. године поднио пријаву против тужиоца за 14 почињених повреда радних дужности. Образложења одлука не садрже јасне податке о томе кад и гдје су те повреде почињене, на основу којих доказа је утврђена тужиочева одговорност, које је повреде он признао а које није, те какве су му санкције изречене за сваку од утврђених повреда и на основу којих околности.

Због тога је правилан закључак нижестепених судова да одлуке дисциплинске комисије и управног одбора туженог које имају овакве недостатке, нису законите и да као такве не могу опстати.

Није основан ни ревизиони приговор у односу на став другостепеног суда о застарјелости вођења дисциплинског поступка. Тај суд није наине прихватио чињенице да је поступак “покренут 30.6.1997. године када је поднијет Захтјев за покретање дисциплинског поступка” како се погрешно тврди у ревизији, него 2.5.1997. године кад је директор туженог поднио пријаву против тужиоца за укупно 14 повреда радних дужности. Неспорно је да је другостепена одлука донијета 27.11.1997. године, дакле по истеку периода од 6 мјесеци у смислу одредбе члана 47. став 2. ЗРО. Ради тога правилан је став другостепеног суда да је вођење дисциплинског поступка застарјело.

Дисциплинска комисија која је провела првостепени дисциплински поступак против тужиоца и изрекла му дисциплинску казну, није ни по оцјени овог суда била прописно састављена. Та комисија се, по одредби члана 40. став 1. ЗРО састоји од председника и 2 члана и истог броја замјеника. У конкретном случају није спорно да су комисију сачињавали њен председник, његов

замјеник и један члан, што је противно поменутој законској одредби (замјеник председника дисциплинске комисије учествује у њеном раду само ако не учествује председник, и обратно).

Нижестепени судови су према томе правилно закључили да оспорени акти туженог због процесних недостатака на које је указано, нису законити. Досљедно томе, акте су као такве оправдано поништили и обавезали туженог да тужиоца врати на посао и распореди на радно мјесто (тј. на послове и задатке) у складу са његовом стручном спремом.

Из реченог произилази да побијана пресуда нема недостатака на које се указује у ревизији, односно на које овај суд пази по службеној дужности. Због тога је на основу одредбе члана 393. ЗПП ревизија туженог одбијена као неоснована.

Председник вијећа
Бајагић Здравко

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Братић Душанка